

УДК 343.2/7(477)

Єгор Назимко,
кандидат юридичних наук,
старший науковий співробітник,
начальник ад'юнктури (аспірантури)
Донецького юридичного інституту МВС України

ЗАКОНОДАВСТВО СОЦІАЛІСТИЧНОЇ РЕСПУБЛІКИ В'ЄТНАМ ПРО ПОКАРАННЯ НЕПОВНОЛІТНІХ ОСІБ

Стаття присвячена розгляду законодавства про покарання неповнолітніх осіб у Соціалістичній Республіці В'єтнам. У статті розглядаються та аналізуються ключові терміни, пов'язані з правопорушеннями, які вчиняються неповнолітніми особами, основні положення щодо покарання неповнолітніх осіб за вчинені ними правопорушення відповідно до законодавства Соціалістичної Республіки В'єтнам про покарання неповнолітніх осіб.

Ключові слова: неповнолітній правопорушник, кримінальне діяння, кримінальна відповідальність, покарання, виправні школи.

Неповнолітні особи становлять специфічну соціально-вікову категорію суспільства. Ця специфічність зумовлюється не лише наявністю певних етичних норм щодо всіх, кого, так чи інакше, можна віднести до цієї категорії: діти, підлітки, молоді люди, які не досягли вісімнадцятирічного віку. Вона також знаходить чітке та своєрідне відображення у конкретно-практичних проявах суспільної регуляції, до яких можна, беззаперечно, віднести і систему кримінального права, включно із засобами, принципами та нормами покарання за ті чи інші злочини, що вчиняються неповнолітніми.

Вже протягом багатьох десятиліть система покарання неповнолітніх осіб посідає, певною мірою, автономне місце в рамках законодавства про кримінальну відповідальність. Проявами цього є виключення особливостей кримінальної відповідальності та покарання неповнолітніх осіб в окремих джерелах кримінального права. Також викремлюються специфічні обмеження, пов'язанні із характером відповідальності неповнолітніх осіб за вчинені ними злочини та можливою правозадатністю цих осіб у цілому.

Слід зазначити, що ставлення до неповнолітніх осіб як до специфічної со-

ціально-вікової категорії суб'єктів кримінально-правових відносин та об'єктів пенального впливу з усіма відповідними наслідками є характерною рисою законодавства багатьох країн незалежно від пануючого там політичного режиму, форми правління та державного устрою.

Компаративістській проблематиці покарання неповнолітніх присвячені праці таких вітчизняних вчених, як Н. Л. Березовська, В. М. Бурдін, Т. О. Гончар, Т. А. Денисова, О. В. Дащенко, О. О. Житний, Н. Я. Ковтун, А. Ю. Коновалова, І. І. Котюк, Н. М. Крестовська, О. О. Северин, Ю. Г. Старовойтова, О. В. Харитонова, П. В. Хряпінський, Н. С. Юзікова, А. О. Яровий, О. С. Яцун та інші. Віддаючи належне науково-практичному доробку зазначених учених, доводиться констатувати, що й дотепер особливості законодавчої регламентації інституту покарання неповнолітніх у зарубіжних країнах залишаються малодослідженими та потребують комплексного вивчення.

У зв'язку із цим метою запропонованої статті є аналіз законодавства Соціалістичної Республіки В'єтнам про покарання неповнолітніх осіб.

Кримінальне законодавство Соціалістичної Республіки В'єтнам дуже довго формувалося під впливом доктрини кри-

мінального права та законодавства колишнього СРСР. У даний час у В'єтнамі затверджується демократія, розвивається ринкова економіка, країна значно більше підтримує міждержавні економічні та політичні відносини.

В'єтнамський криміналіст Чу Тан Кванг наводить такі статистичні дані щодо злочинності серед неповнолітніх осіб у В'єтнамі: «За статистичними даними Верховного народного суду В'єтнаму, кількість неповнолітніх осіб, які вчиняють злочини, збільшилася протягом останніх років, а саме:

- у 2004 р. їхня кількість складала 2540 осіб;
- у 2005 р. — 5305 (вдвічі більше порівняно з 2004 р.);
- за перші дев'ять місяців 2006 р. — 4438 осіб.

Ці цифри показують, що кількість неповнолітніх правопорушників, яких було засуджено, складала щороку від 6,5 до 6,9% від загальної кількості тих, хто постав перед в'єтнамськими судами. Більшості з них було від 16 до 18 років. Хоча ми не маємо точних даних щодо застосування заходів кримінально-правового впливу стосовно неповнолітніх (попередження, штраф, заходи виправлення та виховання, які не пов'язані із позбавленням волі, ув'язнення на певний термін часу), призначених їм судами, насправді ж багато з них були засуджені до визначених термінів тюремного ув'язнення. Також статистичні дані демонструють, що неповнолітні правопорушники зазвичай вчиняють ключові злочини, а саме: навмисне завдання ушкоджень або завдання шкоди здоров'ю інших осіб, пограбування власності (роздбій); вимагання матеріальних цінностей; розбій через відбирання матеріальних цінностей; викрадення власності (крадіжки); та порушення правил дорожнього руху під час керування автотранспортними засобами» [1].

За видами злочинів, які вчиняються неповнолітніми особами у В'єтнамі за період 2004–2006 рр., наводяться наступні дані (кількість злочинних актів): навмисне завдання ушкоджень або завдання шкоди здоров'ю інших осіб — 374, 653, 527; пограбування власності (роздбій) — 522, 822, 772; вимагання матеріальних цінностей — 65, 150, 72; розбій через відбирання матеріальних цін-

ностей — 117, 380, 312; викрадення власності (крадіжки) — 650, 1649, 1259; порушення правил дорожнього руху під час керування автотранспортними засобами — 99, 179, 144 [2].

Також Чу Тан Кванг зазначає: «Згідно з дослідженнями за 1994 рік, проведеними Науково-дослідним інститутом проблем права Міністерства юстиції, серед 1,983 неповнолітніх осіб, які були засуджені, 377 виявилися рецидивістами; в 1995 році кількість рецидивістів складала 302 з 2269 неповнолітніх осіб, які були засуджені; у 1996 році кількість рецидивістів складала 287 з 2337 неповнолітніх осіб, які були засуджені. Ми не маємо точних даних щодо випадків рецидивізму серед неповнолітніх осіб за останні роки, які були б встановлені в'єтнамськими судами. Однак на практиці є зрозумілим, що кількість неповнолітніх осіб, які порушують закони, за останні роки збільшилась. Також багато з них є наркоманами та алкоголіками» [3].

Інститут покарання неповнолітніх у В'єтнамі законодавчо врегульований на рівні окремого розділу Кримінального кодексу Соціалістичної Республіки В'єтнам. Цей Закон було прийнято 21.12.1999 р. Кримінальний кодекс Соціалістичної Республіки В'єтнам є загальним джерелом права щодо застосування заходів державного примусу за вчинені суспільно небезпечні діяння. Кодекс містить Розділ X, який регулює увесь комплекс питань, що стосуються покарання неповнолітніх осіб. Процесуально-процедурні питання, пов'язані з затриманням, проведенням судових процедур, обранням засобу кримінально-правового примусу до неповнолітніх викладено у розділі ХХIII Кримінально-процесуального кодексу Соціалістичної Республіки В'єтнам, який було прийнято 26.11.2003 р.

Необхідно зазначити, що особливий кримінально-правовий статус неповнолітніх був уперше передбачений у в'єтнамському законодавстві лише після прийняття першого кримінального закона В'єтнаму — КК 1985 р. У КК було виключено спеціальну главу, присвячену особливостям кримінальної відповідальності та покарання неповнолітніх. До зазначеного часу у В'єтнамі не було єдиного законодавчого акта, який регламенту-

вав би всі види покарань, що застосовувалися до неповнолітніх, і не було норм, що встановлювала виключно види покарань неповнолітніх [4].

Більш того, у феодальному законодавстві В'єтнаму (до 1945 р.) відповідальність і покарання неповнолітніх регулювалися в двох Уложеннях: 1) Кримінальному уложені династії Ле (Quoc trieu hinh luat) 1777 р., відомому від назвою «Кодекс Хонг Дик» (Luat Hong Due); 2) Хоанг В'єт уложені (Hoang Viet Luat Le) династії Нгуен 1813 г., інша назва — «Кодекс Зя Лонг» (Luat Oia Long) [5].

Перш за все, ст. 68 «Застосування Кримінального кодексу до неповнолітніх правопорушників» Розділу X Кримінального кодексу визначає вікову категорію неповнолітніх правопорушників (а не «неповнолітніх осіб» як це має місце в подібних джерелах кримінального права інших держав). На наш погляд, це є суттєвим термінологічним та правовим уточненням. У ст. 68 зазначається: «Неповнолітні правопорушники — це правопорушники, які перебувають у віковій категорії між повними 14 роками та не досягли 18 років. Вони несуть кримінальну відповідальність згідно з положеннями цього Розділу, а також згідно з положеннями Загальної частини цього Кодексу, що не суперечить положенням цього Розділу» [6].

У ст. 69 Кримінального кодексу «Принципи поводження з неповнолітніми правопорушниками» зазначається, що поводження з неповнолітніми правопорушниками має на меті, переважно, виховувати їх та допомагати їм розвиватися здоровими людьми і ставати корисними членами суспільства. У випадку розслідування, судового переслідування, винесення рішення суду щодо злочинів, які вчиняють неповнолітні особи, компетентні державні органи повинні визнати ступінь їх суспільної небезпеки, а також причини та умови, які мають відношення до цих злочинів.

У кримінально-правовій доктрині В'єтнаму зазначається, що принципами обрання неповнолітнім заходів кримінально-правового впливу є такі положення: 1) у всіх випадках слідчі органи і суд повинні визначити здатність до

усвідомлення неповнолітнім характеру суспільної небезпечності своїх дій, причин і умов вчинення злочину; 2) неповнолітні, які вчинили злочини невеликої тяжкості або тяжкі злочини, які заподіяли незначну шкоду, за наявності обставин, що пом'якшують покарання, і за згодою сім'ї або державних органів, громадських організацій взяти на себе відповідальність з нагляду та виховання, можуть бути звільнені від кримінальної відповідальності; 3) залучення до кримінальної відповідальності неповнолітніх і застосування до них покарання здійснюються тільки в необхідних випадках, залежно від характеру і ступеня суспільної небезпечності діянь, особливостей особистості винного та вимог безпеки, профілактики злочинності; 4) під час розгляду кримінальних справ про злочини неповнолітніх, якщо буде встановлено, що немає необхідності застосування до неповнолітнього покарання, суд може застосовувати до нього примусові заходи виховного та профілактичного характеру; 5) до неповнолітніх не можуть бути застосовані довічне позбавлення волі, смертна кара і додаткові покарання. Штраф не застосовується до неповнолітніх у віці від 14 до 16 років; 6) під час призначення покарання у виді позбавлення волі на певний строк щодо неповнолітніх суд призначає менший термін, ніж для повнолітніх, які вчинили аналогічний злочин; 7) судимість за злочин, вчинений у віці до 16 років, не враховується під час встановлення рецидиву злочину [7].

Неповнолітні правопорушники можуть бути звільнені від кримінальної відповідальності, якщо вони вчинять менш небезпечні злочини, або навіть небезпечні злочини, які, однак, не приведуть до тяжких ушкоджень та супроводжуватимуться пом'якшуючими обставинами або знаходитимуться під опікою та вихованням їхніх сімей або закладів та організацій.

Притягнення до кримінальної відповідальності та накладення каральних санкцій на неповнолітніх правопорушників застосовуються лише за крайньої необхідності. Заходи примусу мають базуватися на природі їхніх кримінальних діянь, їхньої особистісної характеристики

ки та вимог щодо попередження злочинів.

Суди, вважаючи, що немає необхідності у призначенні покарання щодо неповнолітніх правопорушників, мають право застосувати один із суддівських заходів, передбачених ст. 70 цього Кодексу.

Перелік суддівських заходів, які застосовуються щодо неповнолітніх правопорушників, наводиться у ст. 70 Кримінального кодексу «Суддівські заходи, які застосовуються щодо неповнолітніх правопорушників». У разі якщо справа стосується неповнолітніх правопорушників, суди мають право застосовувати наступні суддівські заходи виховного та превентивного характеру: а) виховання в містах місцевого, районного або окружного підпорядкування; б) відправлення до виправних шкіл.

Суди мають право застосувати виховний захід, який би проводився в рамках міст місцевого, районного або окружного підпорядкування на термін від одного до двох років щодо неповнолітніх правопорушників, які вчинили менш серйозні або серйозні злочини. Особи, які знаходяться під наглядом виховних закладів у містах місцевого, районного або окружного підпорядкування, повинні виконувати свої зобов'язання з навчання та праці, дотримуватися законів під наглядом адміністрації міст місцевого, районного або окружного підпорядкування або соціальних організацій, які взяли на себе таку відповідальність за рішенням судів.

Суд має право застосувати захід із наявлення неповнолітніх правопорушників до виправних шкіл на термін від одного до двох років, якщо вважається, що відповідно до серйозності вчинених правопорушень, особистісного самоусвідомлення з боку неповнолітніх правопорушників та їх життєвих умов, такі особи повинні бути направлені до освітніх закладів з суворою дисципліною.

Якщо особи, яким призначено перебувати у виховних закладах у містах місцевого, районного або окружного підпорядкування, вже відбули половину терміну, призначеного їм судами та засвідчили відправлення, суди, на клопотання закладів, організацій та шкіл, які були зобов'язані наглядати за ними та вихо-

вувати їх, можуть прийняти рішення про скасування терміну перебування у виховних закладах у містах місцевого, районного або окружного підпорядкування або виправних школах.

За даними в'єтнамського криміналіста Чу Тан Кванга, скорочення терміну віdbування суддівських заходів доволі часто застосовується до неповнолітніх. Так:

- у 2004 р. подібне скорочення було застосовано до 736 осіб (45% від 1632 засуджених неповнолітніх осіб);

- у 2005 р. — до 1378 осіб (42% від 3276 засуджених неповнолітніх осіб);

- за перші дев'ять місяців 2006 року — 1263 особи (42% від 3010 засуджених неповнолітніх осіб) [8].

Як бачимо, в кримінальному законодавстві В'єтнаму передбачена можливість дослідження припинення суддівських заходів, що застосовуються до неповнолітніх. Таке положення слід, на наш погляд, запозичити й українському законодавцю. Така прогресивна система віdbування примусових заходів виховного характеру надасть можливість досягати мети відправлення неповнолітніх правопорушників у більш короткі строки.

Необхідно зазначити, що довічне ув'язнення або смертна кара не можуть бути застосовані до неповнолітніх правопорушників. Призначаючи вироки, які передбачають ув'язнення на певний термін часу, суди повинні призначати м'якіші вироки, а не ті, які виносяться дорослим правопорушникам за ті самі злочини. Покарання, які здійснюються через призначення грошових штрафів, не призначаються неповнолітнім правопорушникам віком від повних 14 років до 16 років. Додаткові покарання не призначаються неповнолітнім правопорушникам.

Судове рішення, винесене щодо неповнолітніх правопорушників, яким не виповнилося 16 років, не розглядається як таке, яке може бути застосоване для визначення наявності проявів рецидивізму або небезпечного рецидивізму.

Стаття 301 Кримінально-процесуального кодексу доповнює положення про принципи поводження з неповнолітніми правопорушниками: «Кримінальна процедура, що застосовується до осіб, які є арештованими, утримуються під вартою,

є підсудними та обвинуваченими та є неповнолітніми особами, відповідатиме положенням цього розділу та водночас іншим положенням цього кодексу, що не знаходитьться у протиріччі з цим розділом» [9].

Пункт 2 ст. 302 Кримінально-процесуального кодексу наводить перелік факторів, які мають бути враховані на усіх етапах кримінального та судового впровадження щодо неповнолітньої особи, яка є правопорушником або злочинцем. У ході розслідування, судового переслідування та судового процесу, має бути врахована наступна інформація: а) вік, стан фізичного та розумового розвитку, рівень сприйняття кримінальних діянь; б) життєві умови, а також умови, пов'язані з набутою освітою; с) наявність або відсутність підбурювання з боку дорослих осіб; д) причини та умови вчинення правопорушень.

Іншою статтею Кримінально-процесуального кодексу, яка у своїй процесуальній частині є пов'язаною з заходами із покарання неповнолітніх правопорушників, є ст. 304. Відповідно до нормативних приписів, що містяться у ній, органи розслідування, інші повноважні органи або суди приймають рішення щодо доручення нагляду за неповнолітніми правопорушниками їхнім батькам або опікунам заради забезпечення відвідання у разі отримання викликів від процесуально-впроваджувальних органів. Особи, які зобов'язані здійснювати нагляд за неповнолітніми правопорушниками, повинні здійснювати дуже ретельний нагляд, спостерігати за їхньою поведінкою, моральним станом та виховувати їх.

Стаття 71 Кримінального кодексу «Покарання, які можуть бути призначенні неповнолітнім правопорушникам» надає перелік видів покарання, які можуть бути призначенні неповнолітнім правопорушникам: 1) попередження; 2) штраф; 3) виправлення, яке не пов'язане із позбавленням волі; 4) ув'язнення на певний термін часу.

За кримінальним правом В'єтнаму, цілями застосування кримінально-правових заходів до неповнолітніх є їх виховання, надання їм допомоги у виправленні і становленні в якості законослухняних громадян [10].

Нгуен Нам Ха, досліджуючи особливості призначення покарання неповнолітнім, за законодавством В'єтнаму та Російської Федерації, виокремлює такі особливості системи покарань неповнолітніх за кримінальним законодавством В'єтнаму: 1) у КК В'єтнаму перелік покарань неповнолітніх, порівняно із загальним переліком покарань, скорочений у три рази (четири з дванадцяти видів покарань); 2) до переліку покарань не увійшли: по-перше, найсуровіші покарання — смертна кара і довічне позбавлення волі; по-друге, покарання, які недоцільно застосовувати до неповнолітніх, ураховуючи їх вік та соціальне становище у суспільстві, такі як: конфіскація, висилка і видворення; 3) обмеження обсягу примусового впливу на неповнолітніх у розмірі окремих видів покарань та у тривалості дії деяких інших правових наслідків засудження; 4) закріплена принципова важливість альтернативи між застосуванням покарань та заміни його заходами примусово-виховного впливу; 5) законодавче закріплення обмеження застосування до неповнолітніх найбільш сурового виду покарання — позбавлення волі [11].

Стягнення штрафу є головним видом покарання, яке призначається неповнолітнім правопорушникам, враховуючи при цьому певний рік правопорушника. Відповідно до ст. 72 КК В'єтнаму штраф застосовується в якості головного покарання щодо неповнолітніх правопорушників, яким виповнилося повні 16 років та не виповнилося 18 років, якщо такі особи мають джерела доходу або приватну власність. Рівні штрафів, які можуть бути призначені неповнолітнім правопорушникам до сплати, не повинні перевищувати половину рівня штрафів, які передбачені положенням відповідного закону.

Штраф у ринкових умовах, на думку Чонг Куанг Вінь, переслідує не тільки мету виправлення засудженого, попередження злочинів, а й повернення державі коштів, які витрачаються суспільством на боротьбу зі злочинністю [12].

Стаття 73 Кримінального кодексу «Виправлення, яке не пов'язане із позбавленням волі» охороняє права неповнолітніх осіб на вищезгадані доходи. При застосуванні виправлення, яке не

пов'язане із позбавленням волі, доходи таких осіб не стягуються з них. Тривалість виправлення, яке не пов'язане із позбавленням волі, не повинна перевищувати термін, який передбачений положенням відповідного закону.

Ув'язнення на певний термін часу є найсуворішим видом покарання, до якого може бути засуджено правопорушника, який є неповнолітньою особою.

Про це йдеться у ст. 74 Кримінального кодексу «Ув'язнення на певний термін часу»: «Неповнолітні правопорушники можуть бути покарані через призначення ім ув'язнення на певний термін часу згідно із наступними положеннями.

1. Для осіб віком від повних 16 років до 18 років, у разі вчинення ними злочинів, якщо положення відповідного закону передбачають довічне ув'язнення або смертну кару, найвище допустиме покарання не повинно перевищувати вісімнадцять років тюремного ув'язнення; якщо це ув'язнення на певний термін часу, то найвище допустиме покарання не повинно перевищувати трьох чвертей терміну тюремного ув'язнення, що передбачено положеннями відповідного закону.

2. Для осіб віком від повних 14 років до 16 років, у разі вчинення ними злочинів, якщо положення відповідного закону передбачають довічне ув'язнення або смертну кару, найвище допустиме покарання не повинно перевищувати дванадцять років тюремного ув'язнення; якщо це ув'язнення на певний термін часу, то найвище допустиме покарання не повинно перевищувати половини терміну тюремного ув'язнення, що передбачено положеннями відповідного закону» [13].

У кримінальному праві В'єтнаму тюремне ув'язнення як вид кримінального покарання полягає в примусовій ізоляції засудженого від суспільства на строк, за значений у вироку, в спеціально призначений виправно-трудовій установі під охороною і наглядом. Щодо неповнолітніх тюремне ув'язнення виконується у спеціальних виховних установах відповідно до специфіки їх віку та психології.

У ст. 75 КК В'єтнаму передбачено правила призначення покарання неповнолітнім за множинність злочинів. Для особи, яка вчиняє більше ніж один зло-

чин, якщо серед них деякі були вчинені перед досягненням ним/нею 18 років, буде збільшено покарання відповідно до наступних умов: 1) якщо найбільш серйозний злочин вчинено перед досягненням ним/нею 18 років, то загальне покарання не повинно перевищувати найвищий рівень, як це зазначено у ст. 74 цього Кодексу; 2) якщо найбільш серйозний злочин вчинено, коли така особа досягла 18 років, то загальне покарання буде таким самим, яке призначається дослідним правопорушникам.

Також Кримінальним кодексом передбачено скорочення покарання. Про це йдеться у ст. 76 «Скорочення вже призначеного покарання».

1. Якщо неповнолітні правопорушники, яким призначено виправлення, яке не пов'язане із позбавленням волі, або призначено тюремне ув'язнення, засвідчили прогрес та вже відбули одну чверть їхнього вироку, то їх справи можуть розгляdatися судом з метою скорочення покарання; зокрема, щодо тюремного ув'язнення, покарання може скорочуватися кожного разу на чотири роки, але тільки тоді, коли вони вже відбули дві п'ятирічні від призначеного терміну.

2. Якщо неповнолітні правопорушники, яким призначено виправлення, яке не пов'язане із позбавленням волі, або призначено тюремне ув'язнення, засвідчили успіх у своїй поведінці або хворіють на небезпечну хворобу, то їх справи можуть розгляdatися судом з метою скорочення покарання, а вони можуть бути звільнені від відбування залишку їхнього покарання.

3. Щодо неповнолітніх правопорушників, котрим призначенні покарання, які здійснюються через стягнення грошових штрафів, але які зазнають грошових труднощів через стихійні лиха, по жежі, аварії або нездовільний стан здоров'я, або які засвідчили успіх у своїй поведінці, суди мають право прийняти рішення про скорочення покарання або про звільнення від відбування залишку їхнього покарання [14].

Порядок або процедура відбування тюремного ув'язнення неповнолітніми правопорушниками описується у ст. 308 Кримінально-процесуального кодексу. У цій статті зазначається, що неповнолітні правопорушники повинні відбувати при-

значений їм термін тюремного ув'язнення в рамках режиму окремого перебування під вартою відповідно до закону. Забороняється поміщати неповнолітніх правопорушників разом з дорослими правопорушниками.

Обвинувачення, винесені неповнолітнім правопорушникам, повинні містити положення про професійну підготовку та загальну освіту під час їхнього відбування тюремного ув'язнення. У разі досягнення неповнолітньою особою повних 18 років під час їхнього відбування тюремного ув'язнення вони розглядаються в якості осіб, які повинні перебувати в режимі тюремного ув'язнення, який застосовується щодо дорослих осіб.

Сосовоно тих осіб, які повністю відбули термін тюремного ув'язнення, керівні органи тюрем, де вони перебували, повинні співпрацювати з адміністраціями та громадськими організаціяма регіонів, районів та містечок щодо надання допомоги у поверненні до нормального життя в суспільстві.

Питання зняття судимості з неповнолітніх правопорушників регулюється ст. 77 Кримінального кодексу. Границім часом для зняття кримінальної судимості неповнолітніх правопорушників є половина часу, визначеного ст. 64 Кримінального кодексу. Неповнолітні правопорушники, яким призначені суддівські заходи, визначені ст. 70 Кодексу, розглядаються в якості таких, які не мають кримінальних судимостей.

Таким чином, законодавство Соціалістичної Республіки В'єтнам про покарання неповнолітніх осіб за вчинення правопорушень є проявом більш-менш усталеної світової законодавчо-юридичної практики із кодифікації положень про покарання неповнолітніх осіб в окремих джерелах кримінального права. Положення цього законодавства відображають «докримінальний» профілактично-запобіжний характер каральних норм і санкцій, які застосовуються щодо неповнолітніх правопорушників.

ПРИМІТКИ

1. Chu Thanh Quang. Handling Juvenile Offenders Under Criminal Law In Vietnam // 136-th International Training Course Participants' Papers [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://www.unafei.or.jp/english/pdf/RS_No75/No75_15PA_Chu.pdf. — Назва з екрана.
2. Там само.
3. Там само.
4. Дао Чи Ук. Борьба с преступностью несовершеннолетних в Социалистической Республике Вьетнам : монография / Дао Чи Ук. — М. : Наука, 1986. — С. 9—10.
5. Нгуен Нам Ха. Назначение наказания несовершеннолетним по УК Вьетнама и УК России: сравнительный анализ : автореф. дис. на соискание учен. степени канд. юрид. наук : спец. 12.00.08 — Уголовное право и криминология; уголовно-исполнительное право / Нгуен Нам Ха. — Казань, 2004. — С. 4.
6. Penal Code of Socialist Republic Of Viet Nam [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://moj.gov.vn/vbpq/en/Lists/Vn%20bn%20php%20lut/View_Detail.aspx?ItemID=610. — Назва з екрана.
7. Нгуен Нам Ха. Зазнач. праця. — С. 7.
8. Chu Thanh Quang. Зазнач. праця.
9. Criminal Procedure Code of Socialist Republic Of Viet Nam [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.oecd.org/site/adboecdanti-corruptioninitiative/46817432.pdf>. — Назва з екрана.
10. Нгуен Нам Ха. Зазнач. праця. — С. 9.
11. Там само. — С. 10.
12. Чыонг Куан Винь. Система наказаний по уголовному праву СРВ и ее совершенствование : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.08 — Уголовное право и криминология; уголовно-исполнительное право / Чыонг Куан Винь. — Казань : Казан. гос. ун-т, 1997. — С. 72.
13. Penal Code of Socialist Republic Of Viet Nam.
14. Penal Code of Socialist Republic Of Viet Nam.

Назимко Егор. Законодательство Социалистической Республики Вьетнам о наказании несовершеннолетних лиц.

Статья посвящена рассмотрению законодательства о наказании несовершеннолетних лиц в Социалистической Республике Вьетнам. В статье рассматриваются и анализируются ключевые термины, связанные с правонарушениями, совершаемыми несовершеннолетними лицами, основные положения относительно наказания несовершеннолетних лиц за совершенные правонарушения в соответствии с законодательством Социалистической Республики Вьетнам о наказании несовершеннолетних лиц.

Ключевые слова: несовершеннолетний правонарушитель, криминальное действие, уголовная ответственность, наказание, исправительные школы.

Nazymko Yegor. Legislation concerning punishing juveniles of the Socialist Republic of Vietnam.

The article considers legislation concerning punishing juveniles of The Republic of The Socialist Republic of Vietnam. The basic terms connected with offences committed by juvenile criminal offenders, basic provisions concerning punishing juveniles for offences committed in accordance with legislation concerning punishing juveniles of The Republic of The Socialist Republic of Vietnam.

Analyzed Chapter X of the Criminal Code of the Socialist Republic of Vietnam, which governs the whole range of issues relating to the punishment of minors. Subjected to review some procedural provisions relating to detention, court procedures, election means of criminal law enforcement minor set out in Chapter XXIII of the Criminal Procedure Code of the Socialist Republic of Vietnam, which was adopted on 26 November 2003.

Investigated the purpose of application of criminal law measures to minors. It is reported that the treatment of juvenile offenders aims mainly to educate them and help them heal insults, healthy people develop and become contributing members of society. In the event of an investigation, prosecution, court decision regarding crimes committed minors, the competent authorities should determine the degree of public danger and causes and conditions related to these crimes.

Attracting the criminal responsibility and impose punitive sanctions on juvenile offenders used only in extreme necessity. Coercive measures should be based on the nature of their criminal acts, their personal characteristics and requirements to prevent crimes.

It is concluded that the legislation of the Socialist Republic of Vietnam on punishment for minors offenses is a manifestation of a more or less well-established global legislative and legal practice of codifying the provisions on the punishment of minors in certain sources of criminal law. The provisions of this law reflect «tocriminal» preventive and punitive nature of the safety norms and sanctions that apply to juveniles.

Key words: juvenile offender, criminal act, penal responsibility, punishment, reformatory schools.